

You won!

Meedoen
belangrijker
dan winnen?
Flauwekul
toch?

'You won! Uitroepteken. En dan ben ik, oprecht, een paar seconden blij. Waarna ik mij soms ook een ogenblik schaam. Voor een spelletje, komaan. Maar ik kan het niet helpen. Meedoen belangrijker dan winnen? Flauwekul toch? Waarom doe je dan mee? Overigens overkomt het omgekeerde me minstens even vaak. 'You lost!' (ook een uitroepteken, dat had eigenlijk niet gehoeven). Dan moet ik mij inhouden om het niet, via de berichtenfunctie, te willen uitleggen. 'Ik had geen enkele klinker.' Of: 'Ik kon een zevenletterwoord op de plek waar jij juist had gelegd.' Of: 'De Q, de Y én de X, dat is erover, toch?' (Maar ik bijt op mijn tanden, de ware speler toont zich groot in het verlies en dient – klagen is ongehoord – te strijden met de wapens die hij heeft.)

Sinds ik ben toegetreden tot het rijk der online scrabbelaars (of Wordfeud, zoals de populairste scrabble-applicatie heet) wordt de *winner* in mij nog meer aangesproken. Heerlijke uitvinding, die Wordfeud. Het ideale tijdverdrijf voor file, wachtzaal, of 's avonds in de sofa, terwijl ik de dag van mij laat afglijden. Wat soms commentaar van mijn

huisgenoten ontlokt. 'Ze is weer bezig.' Dan sus ik dat het toch nooit echt lang duurt. En dat het hun eigen schuld een beetje is. En mijn eigen kleine wraak. Voor al die keren dat ik hen de oren van de kop heb gezeurd om eens één keertje mijn spelletje te spelen. Ik heb toch ook net *Levensweg* gedaan? Of *Risk* godbert, dat spel dat meteen de hele avond opvreut. Wat, geef toe, van *Scrabble* niet gezegd kan worden.

Maar neen, ze houden er niet van; de roes van de blanco en de driemaal woordwaarde is hen vreemd. Of het kicken als je – zeven letters ineens – een bingo scoort. Dus ze willen het niet spelen. Of, nog frustrerender, het spel begint wel, maar wordt – 'ik heb geen zin meer' – halverwege afgebroken. Of iemand geeft (al dan niet opzettelijk) een stamp tegen de tafel, zodat de woorden op het bord verworden tot een niet meer te ontwarren lettersoep (en ik was juist aan 't winnen!).

Mijn online scrabblevrienden staan altijd voor mij klaar. En ik voor hen. Tenzij ze me drie keer na elkaar afdrogen natuurlijk. Neen, zo flauw ben ik ... euh, zo flauw zal ik voortaan dus écht niet meer zijn.

Annelies Rutten

Annelies Rutten, journaliste bij 'Het Nieuwsblad' en mama van Valentien (13) en Boris (9), schrijft wekelijks over wat haar bezighoudt en opvalt.